

Torej več kratkih javnih produkcij, pri katerih naj ne manjka zbora in ensembela.

Na posameznosti koncerta z dne 11. julija t. l. se z ozirom na 21 točk obsegajoči program pač ne moremo ozirati.

Nastopili so solo-pevci in pevke iz šole gg.: Frana Gerbiča in Mateja Hubada, pianisti in pianistinja iz šol gg.: J. Vedrala, Frana Gerbiča, Josipa Procházk e in gdč. K. Praprotnikove ter dva violinista iz šole g. J. Vedrala.

Celotni vtisk je bil vsekakor časten tako za učitelje kakor za učence.

Kar se dostaje klavirja, kateremu je bil posvečen ogromen del programa, odlikovali so se po sigurni ritmiki, dobri prstni spretnosti, razumni rabi pedala, kolikor toliko resnem razmotrivanju in čutapolnem igranju posebno gdč. Ana Kilar iz šole K. Praprotnikove, gdč. Vida Prelesnik, Augusta in Ema Nolli, Pavla Rozman in Hilda Schinzel in g. Rudolf Reich iz šole gosp. Procházk e. Izredno nadarjena sta se nam zdela gdč. Prelesnik in g. Reich. Učenci iz klavirske šole g. Vedrala pretiravajo po mojem mnenju disciplino v udarjanju ter se v tem oziru že približujejo maniri.

V solo-petju smo se razveseljevali nad dobro intonacijo, lepo vokalizacijo, korektnim izgovarjanjem, razumno razdelitvijo dihanja in bolj ali manj krepkim in obsežnim glasovnim materialom gospe Ferjančičeve, gdč. Minke Moos, E. Povše in M. Dev iz šole g. M. Hubada. Zadnja gospodična je menda ta večer čutila nekaj gledališke krvi v sebi. Zakaj zamañ iščemo dobrih slovenskih gledaliških pevk? Žalibog lahko sami odgovorimo na to za našo Talijo usodno vprašanje.

Omeniti moram še jako nadarjenega goslača g. Milana Lenarčiča iz šole g. J. Vedrala. On igra čisto, napreduje od dne do dne v tehniki leve in desne roke in seže v kantileni poslušalcu s svojim velikim in polnim tonom v srce.

Ni torej gola fraza, ako kličemo »Glasbeni Matici« ob koncu šolskega leta: Vivat, floreat, crescat! Ta želja nam prihaja iz srca.

Dr. Gajmir Krek.

Med revijami

Рускiй Вѣстникъ — »Russkij Vjestnik«, ki izhaja v Moskvi, ima v svoji julijski številki tudi kratko poročilo o zborniku »Slavjanskije narody«. Ta zbornik izdaje »Slavjan. blagotvorniteljno občestvo« v Peterburgu. A. L. Lipovskij je opisal v posebni knjigi Hrvate. Kritik »Russkega Vjestnika« ni čisto nič zadovoljen s knjigo Lipovskega. Pravi, da je pisana suhoparno, da našteva pač nekaj statističnih podatkov, se peča s staro zgodovino hrvatsko, ne pozna pa prav nič današnjega položaja in narodnokulturnega življenja hrvatskega. Čitatelj odloži knjigo nejevoljen, ker ni izvedel iz nje ničesar o političnem položaju in razmerju med Hrvati in Madjari. Takisto nejasen in vihravo površen da je Lipovskij, kadar govori o hrvatski literaturi in o hrvatskih pisateljih. Kritik končava svoje poročilo o knjigi Lipovskega s temi-le značilnimi besedami: »Še enkrat ponavljamo, da nam je žal, da je dal Lipovskij tako malo mesta današnjemu življenju Hrvatov. Sicer pa je takšna vsa naša (ruska) znanost o Slovanih! Naši slavisti poznajo veliko bolj preteklost slovanskih narodov

nego pa sedanost. In medtem ko mi izučavamo zgodovino in se potapljam v globočino vekov, preseneča nas sedanost z nepričakovanimi dogodki. Tam za Karpati je takrat, ko so slavili Madjari svojo tisočletnico, zapel Slovakom mrtvaški zvon. Podobna usoda grozi v bližnji bodočnosti Slovincem, morebiti tudi Čehom . . . Mi pa še zmerom brskamo po stari, srednovečni in novi zgodovini, a do najnovejše (današnje) zgodovine še nismo dospeli! Mi tako malo poznamo te umrle in pred našimi očmi umirajoče Slovake in Slovence . . . Dajte ruskemu občinstvu več živih in aktualnih etnografskih spisov današnjih Slovanov!« Veseli nas, da se je vendar enkrat oglasil ruski kritik, ki je povedal svojim rojakom, da so pravi ignoranti v modernem slovanoznanstvu.

Česká Revue se v julijski številki simpatično spominja »Ljubljanskega Zvona«. Dotično rubriko je spisal g. dr. Karasek. V rubriki »Iz slovanskih revij in listov«, ki jo ureja gosp. dr. Prusík, pa čitamo v poročilu o »Russki Mysli« prezanimivo statistiko o militarizmu XIX. stoletja »Oboroženi mir«, kakor imenujejo diplomatje v svojem žargonu današnji militarizem, stane evropske države na leto okroglih deset milijard frankov! Militaristna statistika XIX. stoletja, kakor jo je sestavil londonski »Peace Society«, pa nam kaže, kake vojne so bile XIX. stoletja in kake izgube na ljudeh in na denarju so povzročile.

	Ubitih ljudi:	Vojni stroški:
1800—1898 Anglija z Indijo	810.000	2.000 milijonov frankov.
1803—1815 Napoleonove vojne	5.000.000	25.000 „ „
1812—1815 Anglija — Amerika	30.000	1.400 „ „
1828 Rusija — Turčija	120.000	400 „ „
1860 Španija — Portugal	160.000	710 „ „
1830—1847 Francija — Alžir	100.000	950 „ „
1848 Evropske revolucije	60.000	250 „ „
1854—1856 Krimska vojna	790.000	8.500 „ „
1859 Italijanska vojna	65.000	1.500 „ „
1861—1865 Amerika — Anglija	951.000	50.000 „ „
1860—1865 Francija — Mexico	65.000	1.000 „ „
1864 Dansko — Prusija	10.000	360 „ „
1866 Prusija — Avstrija — Italija	95.000	1650 „ „
1864—1870 Brazilija — Paraguay	330.000	1.200 „ „
1860—1874 Anglija — Nova Zelandija	25.000	275 „ „
1870—1871 Francija — Nemčija	365.000	12.875 „ „
1877 Rusija — Turčija	344.000	6.452 „ „
1878—1880 Anglija — Afganistan	80.000	875 „ „
1884 Francija — Tonkin	30.000	? „ „
1885 Srbija — Bolgarija	15.000	775 „ „
1894 Kitaj — Japan	25.000	1.500 „ „
1897 Grško — Turčija	?	160 „ „
1898 Amerika — Španija	90.000	4.000 „ „
1800—1899 Anglija — Afrika	190.000	800 „ „
1899 Anglija — Transvaal	17.000	6.000 „ „

Potemtakem je poginilo največ ljudi v Napoleonovih vojnah, namreč 5.000.000; najdražja vojna je bila med Anglijo in Ameriko leta 1861—1865 (50.000 milijonov frankov).

A. A.